

Sygnatura akt VIII Ga 236/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska (spr.)

SR del. Anna Górnik

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 23 grudnia 2015 roku, sygnatura akt X GC 709/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del.(...)SSO (...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 236/16

UZASADNIENIE

pkt II wyroku z dnia 9 września 2016 roku

Wyrokiem z dnia 9 września 2016 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił apelację powoda o wyroku Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 23 grudnia 2015 roku wydanego w sprawie o sygn. akt X GC 709/14 i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600,00 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego jest konsekwencją uznania powoda za stronę przegrywającą niniejszy spór. Strona pozwana, która w postępowaniu odwoławczym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego poniosła w tym postępowaniu koszty jego wynagrodzenia i w tym zakresie zgłosiła stosowny wniosek procesowy. Stosownie bowiem do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez

pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc). Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Koszty poniesione przez pozwaną w postępowaniu apelacyjnym obejmowały wynagrodzenie reprezentującego pozwaną radcy prawnego. Zostały ustalone na podstawie §2 pkt 6) w zw. z §10 ust.1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), obowiązującego w chwili złożenia apelacji. Zgodnie z treścią powołanych przepisów stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50.000,00 zł do 200.000,00 zł -7.200,00 zł, zaś stawki minimalne za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym przed sądem okręgowym- 50 % stawki minimalnej, a jeżeli w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam radca prawny- 75 % stawki minimalnej, w obu przypadkach nie mniej niż 120 zł.

Pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (radcę prawnego) po raz pierwszy w postępowaniu apelacyjnym, stąd należało za prowadzenie sprawy w tym postępowaniu przyjąć 50 % stawki minimalnej, a więc kwotę 3.600,00 zł jako wysokość należnego wynagrodzenia dla radcy prawnego.

Apelujący wskazał w apelacji, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 52.346,71 zł. Taką też kwotę Sąd rozpoznający apelację przyjął jako prawidłową. Skarżący wywodził, że rozłożenia płatności na raty przyniesie dla niego negatywne konsekwencje finansowe – strona powodowa nie otrzyma „konkretnych środków pieniężnych”. Tak sformułowany zarzut prowadzi do wniosku, że powód upatrywał naruszenia swojego interesu prawnego w niemożności uzyskania jednorazowo całości należnego mu świadczenia. Tak więc wartość naruszonego interesu prawnego powoda odpowiada kwocie należności głównej zasądzonej w pkt III wyroku z dnia 23 grudnia 2015 roku.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21.06.2012 r. (III CZP 35/12) na którą powołała się pozwana w odpowiedzi na apelację odnosiła się do sytuacji, która w sprawie niniejszej nie miała miejsca, a mianowicie braku rozłożenia na raty zasądzanego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak pkt II wyroku.

SSR del.(...)SSO(...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 236/16 S., dnia 30 września 2016 roku

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...),
3. (...)